

очи виняши, коса черна, на брадж-тъ си има белѣтъ отъ ударяніе, кога бѣше дѣте, високъ и плѣщѣтъ, май полѣка хортува, и кога ся расърди пожелтава, като воценица. Кой знай, той трѣба да е порасѣлъ и ся е измѣнилъ — изрѣсенъ бѣше; сеги му е 25-та година!“ —

Иванъ извади записалкѣ-тъ си и записа сичко, що му каза дѣдо за сына си и ѣкъ скри въ пазвѣ.

— „Азъ трѣба да ида Иванчо да обидѣмъ ливадѣ-то, а ты, ако не бързашъ, чакай мя догдѣ ся върна, може да ти кажѣмъ еще нѣкоѣ думѣ. Охъ, тѣ сѣ много, тѣ нѣмѣтъ исказване!“ Съ тѣзи думи пѣдаря стана, зе си тоягѣ-тъ и тръгна да иди.

— „Азъ нещѣ си тръгна скоро дѣдо Ц-ко: коня ми цѣлѣ нощъ е вървѣлъ, нѣка ся понапаса — дано ся видимъ.“

— „Да пасе сынко, каза стареца, и заминуваше, Богъ далъ трѣва, туй мѣсто е пѣтъ, ни е въ ливади-тѣ, я?“

— „Збогомъ сынко! хайди да-но тя сварѣмъ.“

— „Съ здрави дѣдо!“ и стареца замина.

Стареца си препречи тоягѣ-тъ прѣзъ гърба да си държи кръста, сѣзи-тѣ течахъ по изсѣхнало-то му лице и капяхъ на земѣ-тъ кѣто гратъ, а пѣтника остана кѣто вкамененъ. Така, той, стоя нѣколко минути безъ да ся помръднѣ, и изведнѣжъ ся сѣпна, кѣто че го пробуди нѣщо отъ дълбокъ сънъ, кой бѣше пѣлъ съ страшни видѣнія и, кѣто въздѣхна изъ дълбоко, погледна коня си, кой хрупаше и угѣваше зеленѣ-тъ моравѣ.

Какво е мислилъ нашія пѣтникъ, никой незнай — то остана и до днесъ тайна.

— „Тежко състояніе.... ахъ тежко и горчиво!“ шепняше си той самъ: „На стары години, прегърбенъ, за прѣлъ, старостѣта му вдѣрвила кръста, душевни-тъ мѣки помогнали и му изсушили тѣло-то — горкѣя!... Да обыкаля това широко ливадѣ?.... Ималъ надѣждѣ; надѣждѣ, от-